

замислените великани
на чутният Атон.

И ний през сълзи накупели
обръщаме за сетен път
назад, към свидни нам предели,
угаснал взор – за сетен път
простираме ръце в окови
към нашият изгубен рай ...
Горчива скръб сърца ни трови,
Прощавай, роден край!